

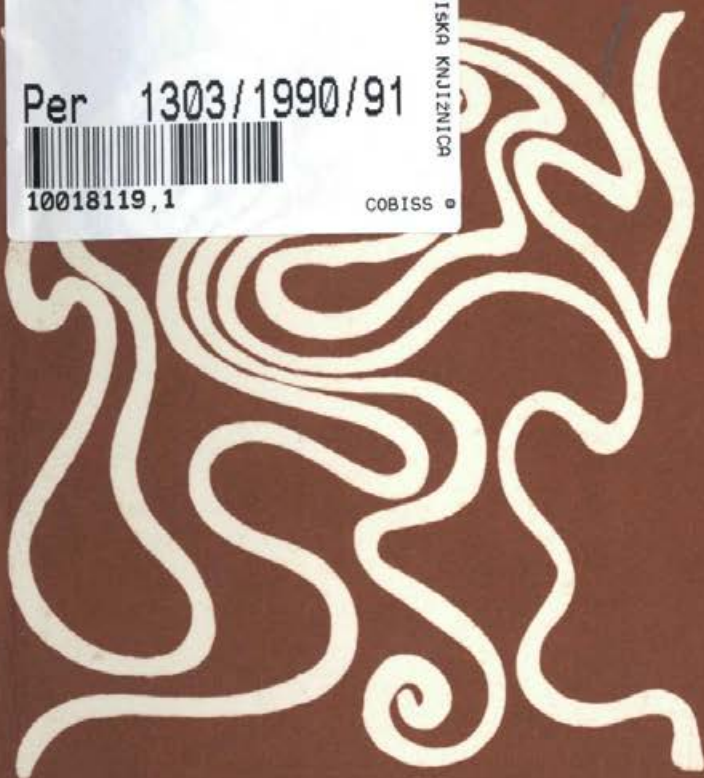
GORISKA KNJIZNICA

Per 1303/1990/91

10018119,1

COBISS

IZVIR

glasilo sgš
»veno pilon«
ajdovščina

P

1303/1990/91

D 7 18.1191
1991

Zaupali smo veliko stvarem in so nas razočarale.

Iskali smo nekaj novega,

pa so nas prehiteli drugi.

Odklanjamo konvencionalne poti,

za nove pa nam zmanjka poguma.

V času, ko nam ponujajo samostojnost, se počutimo izgubljeno nesamostojno. Oguljena vsestranska kriza žre našo ustvarjalnost in nam tlači duha. Boj za obstanek je neusmiljen.

Hočemo vam dokazati, da (še) nismo poraženci.

Uredniški odbor

REŠITEV - ŠPRICANJE?

Vzroke za to, da se v dosedanjem življenju počutim kot v varekino namočen košček rdeče svile, moram poiskati v otroštvu ali morda celo v prejšnjem življenju.

Brat pravi, da sem se reinkarniral iz Mao - Zedonga, ki je res umrl leta 1976, dušo pa je izpustil dve leti prej, na dan mojega rojstva. Za utemeljitev navuja, da nad njim zganjam kulturno revolucijo. Mislim, da če on prekoplje par kvadratov njive pod mojo prisilo, to še ni tako hudo, kot če celotno kitajsko inteligenco naženeš v blato tlačit riž. Ne verjamem, da sem bil Ze - Dong, ker bi se potem spomnil barve spodnjega perila njegove hudobne zadnje žene Jang Qing, pa tudi v reinkarnacijo ne verjamem, ker mislim, da je vsak človek z dušo vred nekaj neponovljivega in edinstvenega.

Ker - če rad tečeš, ne greš takoj za atleta, če imaš dobro gošljo, pa ne za Poldeta Bibiču - je bila odločitev za nadaljnje šolanje nezgrešljiva: SGNŠ - splošna smer.

Tako sem se lani znašel na tej šoli, mogoče zato ker hočem odločitev za poklic odložiti za štiri leta. Kdo bi vedel, da se bo tu vse zapletlo. Idealna šola naj bi temeljila na samostojnem delu in spodbujanju učencev k ustvarjanju in uporabi lastne pameti pri vseh predmetih. To je težko izvedljivo tudi - in zakaj bi bili boljši od drugih - za naše profesorje, saj je treba v delo vložiti več živcev, znanja, tveganja in potrpljenja, s snovjo pa je treba pritegniti dijake, ki se za stvar zanimajo (vemo, da vsak ni za vse nadarjen!).

Vsi učitelji, razen redkih, ki bi jih lahko našli na dveh dvoperesnih deteljicah, imajo pred "novimi metodami" predsodke in slabe izkušnje. Dvomi v uspeh in zavest, da bi za to bilo potrebno žrtvovati še več prostega časa (Jaz imam vendar tudi svoje življenje). "Za ideale se je treba žrtvovati" (Na barikade!), so besede profesorja, ki ga sicer ne maram. Ali ni ideal vsakega učitelja narediti svoje učence bistrejše in samostojnejše?! Saj bi bilo vse, kar nas naučijo, res idealno potem znati vse življenje, a to res ni mogoče.

Dijaki posplošene splošne smeri zapiflanega naravoslovnega izobraževanja ali še vedno vroče predhodnice stare (dobre) G, smo že tako poskusni zajci za neumnosti vseh vrst, ki prihajajo iz republiškega vrha. Zakaj na nas ne poskusijo kaj boljšega? Ali res moramo mi odrasti in takratnim nonotom in babicam pokazati, kaj o tem mislimo? Najbolj žalostno je, da je na naši šoli vse tako povprečno. Sploh ni tako črno, da bi se jokal, ampak gnila srednja žalost, da prideš v krizo. Lani sem jo začel doživljati vzporedno z začetkom pouka: piflanje, guljenje in velike količine informacij, ki po vstopu v uho le nekaj tednov krožijo po možganih in se nato uplinijo, da naredijo prostor novi piflariji - povzročijo, da se ti polt navzame jogurtne barve, ti izpadajo zamašeni lasje in da spet začneš razmišljati o smislu življenja. Ob četrtrih, ko je bila kriza na višku, bi McFerrinovemu mulcu (Don't worry, be happy!) najraje izpulil jezik.

Sistem, ki učence le polni s podatki, od nas pa ne zahteva več kot nam da, ni vreden obstoja, kaj šele izobraževanja osebkov, ki za dosego svojega poklica MORAJO nadaljevati šolanje. Ukleščenost v sistem ni kriva, da profesorji ne bi migali malo tudi po svoje - v skladu z lastnim razumom.

Če se te luknje ne da zašiti pri pouku, to ponavadi krpajo interesne dejavnosti, glasbene šole ali zlato špricanje. Mislim, da en bogi Izvir situacije ne more rešiti.

Potem ni nič čudnega, da v Ajdovščini vlada kulturno mrtvilo. Kdaj pa so napiflani zmedenci ustvarjali kulturo in umetnost?

Na našo šolo pride vsako leto več potencialnih ljudi, ki verjamemo (smo verjali), da se tukaj da kaj narediti - spremeniti. Nakar zapiha piflarska sapa, ki ti vzame proste ure in ideje. Če pa le kakšen inteligenten osebek zapusti SGNŠ, zbeži v bolj civilizirane kraje. Pri nas pa obstajata le gradbena in tekstilna industrija kot dokaz, da so druge usmeritve naše šole uspešnejše.

Ko en tak naguljeni iztrebek odraste, se mu vse skupaj najbrž ne zdi več grozno (Samo, da sem skozi!) in sklada pesmice kot Don't worry...

Odgovor na: "Bom tudi jaz pozabil?" bodo dala leta.

**"ad infinitum v Abadonu
(brez konca in kraja v kraljestvu mrtvih)"**

**Nekoč je padla odločitev
glede moje usode.**

Bila je to božja odločitev (geni, zgodovinski trenutek, okolje)

**Postavila me je v vrt med same krasne rože; šopirile so se, me učile, se trudile za (svoj) ugled z izpodkopavanjem
sosednjih narcis in tulipanov. (S tem so kopičile odpadno zemljo in gnoj tudi okrog sebe - vedno bolj so bile pogreznjene
v to zmes, smrdeče, ihtave, a odločne izpodkopavati)**

(Ne)hote sem bila med njimi.

Božja odločitev pa taka.

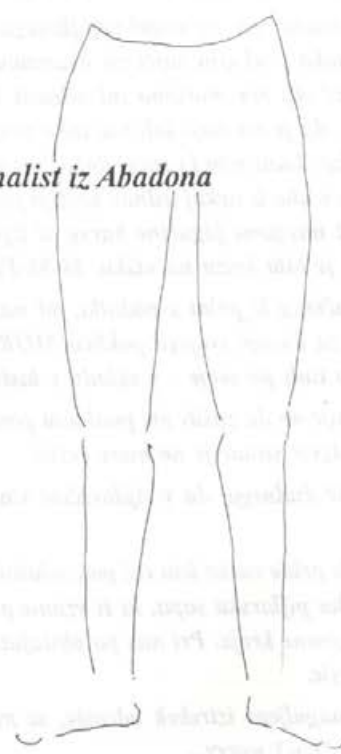
**Kasneje, sončnega dne, sem pod seboj uzrla nožice, kratke, a rešitev ponujajoče mi. Nisem jima zaupala, tistima dvema
ušivima krcljema. Njuna morebitna odpoved na begu iz elitne grede (SGNŠ) bi prinesla končen potop (mojega) bivanja.**

Bivanje tako še vedno prehaja v Životarjenje.

In to je že NAŠA odločitev.

Jaz priznavam (sebi).

žurnalist iz Abadona

MATURANTSKA RAJŽA V KRALJESTVO STARIH KAMNOV (ki so nekoč bili več kot le kamni)

Ne vem natančno, ali naj bi na maturantski izlet šli maturanti ali pa naj bi odšli tja, ker smo že maturirani. Vsekakor pa smo prišli nazaj zelo utrujeni-bog ne daj, da bi bila nadaljnja odraslost tako utrudljiva.

O cilju našega potovanja smo se kregali skoraj dve leti. Odločitev je padla pod vplivom tov. Princesove: Grčija. In ko smo zbrali še zadnje "fičnike", smo začeli pričakovati željeni datum - 27.8.1990 ob 2:45 popoldne smo štartali iz Ajdovščine. Tu se nam je pridružil tudi naš vodič, ki je na žalost "govoril samo srpskohrvatski".

Z Brnika smo poleteli proti Skopju. Polet je bil zelo lep, najbolj pa so nam bili všeč kozarčki, iz katerih smo pili. Vsi smo se delali blazno žejne, samo da smo poizkusili, kakšen je sok na letalu, pa čeprav nam je zvonilo v ušesih in ropotalo v želodcih. Po kakih dveh urah vožnje nad oblaki smo pristali na letališču Skopje. Seveda, sokec je hotel zopet na svetlo, vendar joj, stranišča so kar sijala od snage in res nisi vedel, ali se smeš česa dotakniti. Mi Slovenci, pomehkuženi, razvajeni, sploh ne vemo, kaj je življenje in kaj je sekret.

Pa kaj bi to! Pred letališčem nas je čakal avtobus registracije PR(iština). Tako smo za teden dni postali Albanci. Avtobus je pri nekem Nemcu, ki smo ga srečali sredi Grčije, izzval izredno zanimanje. Se je že spoznal na krizna žarišča v Evropi.

Sledila je vožnja do Aten, leteli smo skozi noč kot vrage. Na meji smo imeli težave prav zaradi avtobusa, venar so nas potem, ko smo povedali, da smo iz Slovenije, izpustili. Zamerili pa smo jim, da smo morali v posebne kartončke v okenca nacionalnosti zapisati-SFRJ.

Atene smo ugedali ob 11h dopoldne, na prvi pogled so se zdele dovolj urejene in civilizirane. Utaborili smo se v hotelu Cristal v samem središču mesta. Še isti dan smo se vzpeli na Akropolo, ki je bila v starih časih svetišče, danes pa obljudena s tropi turistov. Oskrunjenje pa tako! Od tam se ti ponuja krasen razgled na mesto, ki je zelo nizko - nebo dotikajočih nebotičnikov ni. Kar čudno se ti zdi, kam se zbaše vseh tistih tri milijone Atenčanov. Akropola bi bila tudi zelo zanimiva, če bi vodička znala vsaj srbohrvaško. Tako pa "bilo pa prošlo" mi ni uspelo niti natančno izvedeti, kdo je tu nekoč bival, menda ja ne bogovi!

Zvečer smo si ogledali Plako. Plaka je gostišče, kjer ti postrežejo z lubenicami in vinom, plešejo pa se tradicionalni grški plesi. Ko smo pojedli lubenice (tedaj še z užitek), popili vino (primajelaško) in si ogledali plesanje (spominjalo je na srbsko kolo), smo jo zelo utrujeni sami mahnili proti hotelu. Da je to izzvalo veliko jeze pri Princesovi, smo izvedeli naslednji dan. Prvič-zamudili smo slaven tradicionalni ples sirtaki, drugič-sami ne bi smeli ponoči hoditi po Atenah, tretjič pa naj prej vsaj povedo, kaj gremo gledat!

Naslednje jutro smo vsi poklapani odšli na "shopping". Nakupili smo dosti poceni stvari, opazili pa smo tudi, da so Grki zelo čudni ljudje-ne znajo namreč odkimovati. Vedno prikimujejo, pa naj je odgovor DA ali NE. Zato nisi nikoli prav vedel, pri čem si. Mogoče je to del stare filozofije. Ceno pa si, če si bil spreten, zbil tudi za polovico. In še nisi bil gotov, da ne boš v drugi trgovini videl isto stvar še ceneje.

Tudi druge stvari so zamenjane-iz rdeče pipe teče mrzla voda, iz modre pa topla. Ponekod celo slana, gotovo pa nikjer pitna! Zato smo vodo morali za drage denarce kupovati v steklenicah. Skoraj enak frajer si bil, če si pil vodo ali pivo! Popoldne istega dne smo si ogledali najlepši sončni zahod v Evropi, kjer ga je gledal tudi lord Byron in ga preslikoval v svoje pesnitve. Mimogrede: tudi v Ajdovščini imamo vsaj tako lep sončni zahod, le da ni nihče pisal pesmi ob njem, pa ni zaslovel.

Zvečer smo si v pidžamah ogledali nočno življenje Aten, nato pa se nas je deset nabasalo v dvigalo za največ štiri suhe in le-to se je zagozdilo med dvema nadstropjemu. Kisika je začelo že nevarno zmanjkovati, posebno pri Branku, ki je dihal le še z rezervnimi škrgami, pri ostalih je še nekako šlo, pa se je nazadnje nekdo le spomnil, da bi bilo dobro sprožiti alarm. Drugi pa je v strahu pred tem, da bi odkrili pokvarjeno dvigalo, čisto brihtno rekel: "Ne zvonite, bo kdo prišel!"

V naslednjih dneh smo si ogledali še mnogo znamenitih grških krajev, ki si jih zaradi polprisebnosti nismo niti zapomnili. Meni so ostale v spominu Mikene, staro porušene mesto na hribčku, ki je delovalo zelo skrivnostno. Sosednji hrib je imel obliko profila človeškega obraza. To naj bi bil Agamemnon, ki pazi na večno mesto Mikene. Tam so arheologi odkrili tudi več kosov obdelanega zlata, vendar si jih nisem imela prilike ogledati. Gabi je izgubila očala, pa sva jih družno iskali.

Odkritje je bilo vsaj tako vzradoščujoče kot odkritje tistih kamnov in zlata.

Delfe so kraj, kjer so stari Grki tekmovali v različnih veščinah, tudi v tekanju. Po neskončni vožnji nad dolino oljk, smo prispeli na vrh. Če so hoteli Grki peš prilesti na tisti Mount Everest, na vrhu prav gotovo niso več dosti mogli. Naši fantje pa so hoteli použiti nekoliko prastarega duha in so se pomerili v tekanju na starem stadionu (tudi v originalni opremi). Zmagovalcu Ivanu je pripadla knjiga o lepotah Grčije.

Preizkusili smo tudi grško morje. Obala izgleda qd daleč zelo idilična, od blizu pa-plavale so meduze velike pol metra v premeru. Mi pa na pedalinčke in na juriš - loy na hobotnice. In nato trop vreščočih žensčin, ki jim meduza usode visi nad glavami. Fantje pa se jih res niso nič bali, junaki!

Grška hrana je tudi pomenila presenečenje-vse je plavalo v obilici olivinega olja. Oljke so edina stvar, ki v Grčiji raste. Dežela je prava puščava za nas, ki smo vajeni šum dehtečih. Posebno slikovito raznovrstni so bili poobedki-lubenice, lubenice, lubenice. Lubenic smo se preobjedli za, vedno, celo zasovražili smo jih!

Dobro bi bilo tudi vsaj z besedico omeniti našega vodiča. Dan za dnem smo spoznavali njegov smisel za humor. Svoj priljubljeni izrek: "Sada čemo malo postati, pa ěa popijemo jednu kafu!" je retorično ponavljal in nas s tem spravljal v smeh. "Kafu treba popiti svuda pa makar bilo jedanaest u večer," na vrhu Meteorjev. Kaj so Meteorji? To so tako ogromne skale, da so že gore, zelo nenavadne oblike, posebne kameninske sestave in popolnoma neporaščene. Ali so to res meteorji z neba ali kaj drugega, ne vedo niti znanstveniki. Na njih so se najprej naselili menihi v visečih samostanih, danes pa v luknjah na pobočju živijo ostanki hipijev. Blagor jim, vsak dan dvesto metrov vrvenih stopnic, če hočeš priti do svoje luknje.

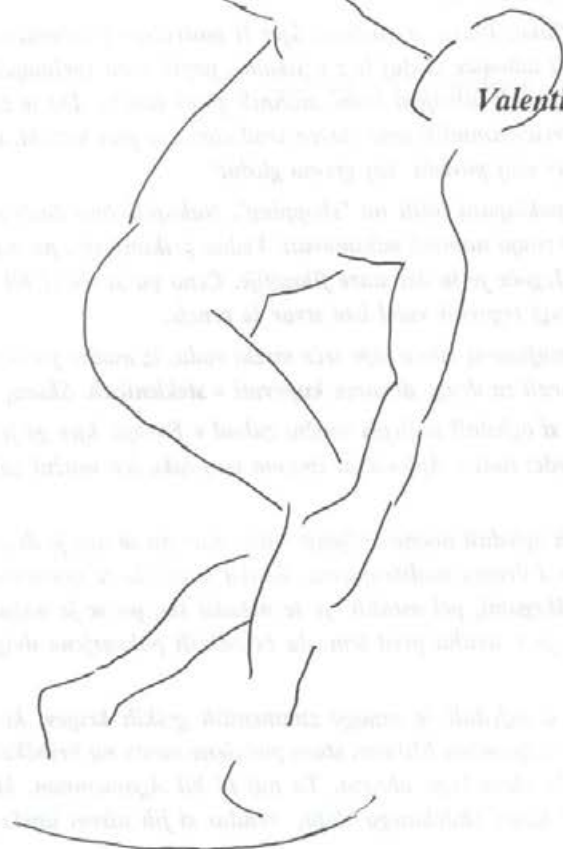
V Solun smo prispeli v nedeljo popoldne, ko so bile prav vse trgovine zaprte, izložbe pa zelo mikavne s poceni in lepo robo. Napaka pa taka! Solun leži 80 km od jugoslovanske meje, zato se nam je zdel zelo domač, srednjebalkanski. Sicer pa je znan po svoji nočni sceni. Del obale, ob kateri leži, je zbirališče homoseksualcev, narkomanov, prostitutk, študentov in ostalih alternativcev (vodičeve besede). Mi smo gledali kot čuki, pa nismo opazili nič nenavadnega. Mogoče le nevajeno oko!

Ustavili smo se tudi v Duty Free Shop-u na meji in nakupili Metaxe in oliv za naše drage starše, katerim smo v varni objem prileteli v ponedeljek ob eni uri.

Odmevi na našo rajžo so bili različni. Od razočaranega vodiča, razredničarke in vseh učiteljev, do pripomb, da nismo nič pili. Naš odgovor pa je-zanimali smo se zase, pijani pa smo bili tudi zadosti, da bi šli Princesovo ob treh zjutraj zbuditi in vprašat, koliko je ura.

To je bil naš maturantski, pa kaj vas briga, kako smo se imeli.

Valentina 4.d

*Najprej so misli na tisoč listkih,
se tisočkrat prepišejo
v malo drugačne misli
in ko misliš, da jih poznaš,
se zgostijo v pesem.
Tedaj si pobarvam ustnice v rdeče.
Vi pa morate še enkrat znova.
To mi je tako všeč.*

SLIKA

*Fotoaparata zazida
trenutek naključja
med štiri večne strani.*

*Ko zrcalu se vsak dan naslikaš,
mu vedno isto pozo postaviš.*

*Fotografijo tržeš,
dokler ni vsak košček le ene barve.*

*Takrat ti postane vseeno,
ali si bil lep ali grd.*

*Štiri barve so,
ki so bile nekoč ti.*

*Lahko se znova sestaviš.
Paziš, da to pot ni naključja.*

*Rojen za človeka
rojen ljudem
starši pripadajo drugi živalski vrsti
v pravljicnem svetu debilov
iskati normalne
mreža samote v množici drugačnih
te sili igrati človeka
in zamenjati obleko
da bi bil sprejet
v večino
ki dohaja le material
in plava na površini bistva.*

(posvečeno M.P.)

IZ AJDOVŠČINE ... V AJDOVŠČINO

Gotovo niste še nikoli v življenju stali na pločniku ob cesti, ki pelje v Vipavo in držali palca navzgor, da bi se odpeljali na Češkoslovaško.

No, nič vam naj ne bo žal, ker ga tudi jaz nisem in menim, da nisem s tem prav nič zamudil. Zame ga je namreč držal moj prijatelj, s katerim sva se takrat odpravljala v divjino rdečega vzhoda.

Vse skupaj je bilo zamišljeno in pripravljeno zelo na hitro, zato ni nič čudnega, da sem doma med drugim pozabil tudi fotoaparata. Tako nimam, razen malega morja prospektov, nobenega dokaza o tem, da sem res imel priložnost preživeti na Češkem zanimiv teden.

Pot čez Avstrijo je bila prijetna - če imaš namreč srečo, dobiš "štop" od Ljubljane do Salzburga in si tako v slabih 11. urah pred avstrijsko - češko mejo. Po 5 - minutnem postanku v avstrijski carinarnici naju je 100 metrov naprej čakala že Češka. Že od daleč nama je ponosno zasvetila rdeča zvezda (čeprav je bilo slabo vreme) in naju vodila do meje. Tu naju je ljubezno pričakal vojak z brzostrelko in naju obotavlja spustil naprej. Ne da bi vedela, sva nedolžno stopala v žerjavico socialistične birokracije. Medtem, ko so cariniki celo uro pregledovali najina potna lista, ki skupaj nimata niti deset dobro popisanih strani, sem si dobro ogledal mejo. Po prvem vtisu vam lahko češko mejo priporočim le kot zelo primeren kraj za samomor - tega - prvič - ne boste nikoli obžalovali in drugič ne boste imeli časa obžalovati.

Na obeh straneh vojaki, vmes pa "njiva" lepo preorana in po vsej verjetnosti tudi "zasejana", na vsaki strani te "njivice" pa žica. Na carini se je kar gnetlo ljudi - cariniki, vojaki, miličniki in seveda turisti. Pri tolikšnem osebju bi človek pomislil: "Toliko ljudi, tu bomo pa kmalu čez?!"

Po dobri uri naju je razveselil še polurni osebni pregled - tako sem lahko še enkrat pogledal, kaj imam s sabo in česa ne. Pravzaprav mene to ni prav posebno zanimalo, ampak mali "carinček" je s svojimi prsti in s takim veseljem pregledoval vsebino, ki je bila razstavljena na pultu, da sem moral pomisliti - človek je nadarjen....

In končno, Češkoslovaška naju je čakala - ampak zmotila sva se - v prvi vasici za mejo še enkrat vojaška kontrola, potem pa "svoboda."

No, prvo, kar naju je razveselilo, so bile cene in pa kar prijazni ljudje. Razen tega, da sem bil skoraj ob telovadne copate, ki bi jih lahko dobro vnovčil, se mi do Prage ni zgodilo nič kaj posebno zanimivega.

In končno Praga - sonce je ravno vzhlo, ko sva prišla. Povsod samo "čakajoč" na turiste, tako kot bi se bali njihovega denarja, razen poulučnih menjalcev, ki te mimogrede ogoljufajo za nekaj sto kron. Človek ima navadno zelo slab občutek, če na njem stalno sloni pogled miličnika. Imela sva namreč srečo in naletela na obletnico revolucije, ko je bilo vse napeto. In ker je postajalo vse bolj vroče, sva pač odšla.

Sicer je Praga zanimiva, čeprav so trgovine organizirane po principu - ali vzameš ali greš!! Tudi standard ne leti po ne vem kakšnih višinah. Na parkirišču: stara Škoda, nova Škoda, Škoda Favorit, Trabant in spet stara... in če slučajno ugledaš kje avto znamke Renault ali Peugeot, lahko mirno trdiš, da si pred francosko ambasado. Skok do Brna in Slavkova je bil zares oddih. Spet ena noč v pravi postelji. Če se vozite kdaj po Češki v dolino, morate ugasniti motor - tam tako vsi delajo.

Hamilia miru, Napoleonov dvorec in pa Zmrzlina (nekakšen sladoled) ne gredo ravno skupaj, vendar so vsi trije precej enakega okusa, ko se zaveš, kaj naj bi gledal oziroma jedel. Kljub navdušenju nad Češkoslovaško, njenimi parki, kjer sva večinoma preživela nočno življenje, in mimoidočimi, ki so nama tu pa tam celo postregli z zajtrkom, sva se morala vrniti domov preko Madžarske.

Ko sva se peljala v takrat še svet bodočega kapitalizma, sva si malo oddahnila, vendar prezgodaj. Če namreč na Madžarskem ne znaš madžarščine - si opele. Človek na informacijah na osrednji železniški postaji v Budimpešti je obvladal toliko nemščine kot jaz, oba skupaj pa nič. Kljub temu, da je tip izgubil živce in so ga skoraj odnesli iz pisarne, se mi je posrečilo "škampirati", kako stojijo stvari, čeprav šele po kratkem premisleku. Po napornem dnevu sva smela prespati na podzemni železnici - zjutraj pa nas je (naju in še sto mladih - večinoma Nemcev) zbudila milica in tako smo dobili še brezplačno bujenje. Tudi Madžarska je zanimiva - sploh so vse dežele zanimive, če imaš kaj pod palcem in pa žilico avanturista.

Priložnost za "pobeg" iz te tako prijazne dežele, kjer zna vsak po svoje "spregovoriti" s človekom, se nama je ponudila že naslednji večer. Mimo Blatnega jezera - smer domov. Že sva vohala jugoslovanski zrak, ko se je nekje pobral carinik: "Kje sta bila?" seveda v srbohrvaščini. "Na Češkem," sva odgovorila. "Pa sta kaj kupila?" si naju spet radovedno ogleduje. Midva pa: "Ne, nič!" - Izbuljenih oči carinik verjeti ni mogel - počasi se je vendar le odcingljal, misleč: "No, saj sta

videti poštena." S prtljažnikov pa sta se smejala dva nova nahrbtnika, pa spalni vreči... In končno sva bila spet doma - skoraj - na Razdrtem nisva uspela dobiti "štopa" do Ajdovščine - verjetno bi morala čez Češkoslovaško...

CO

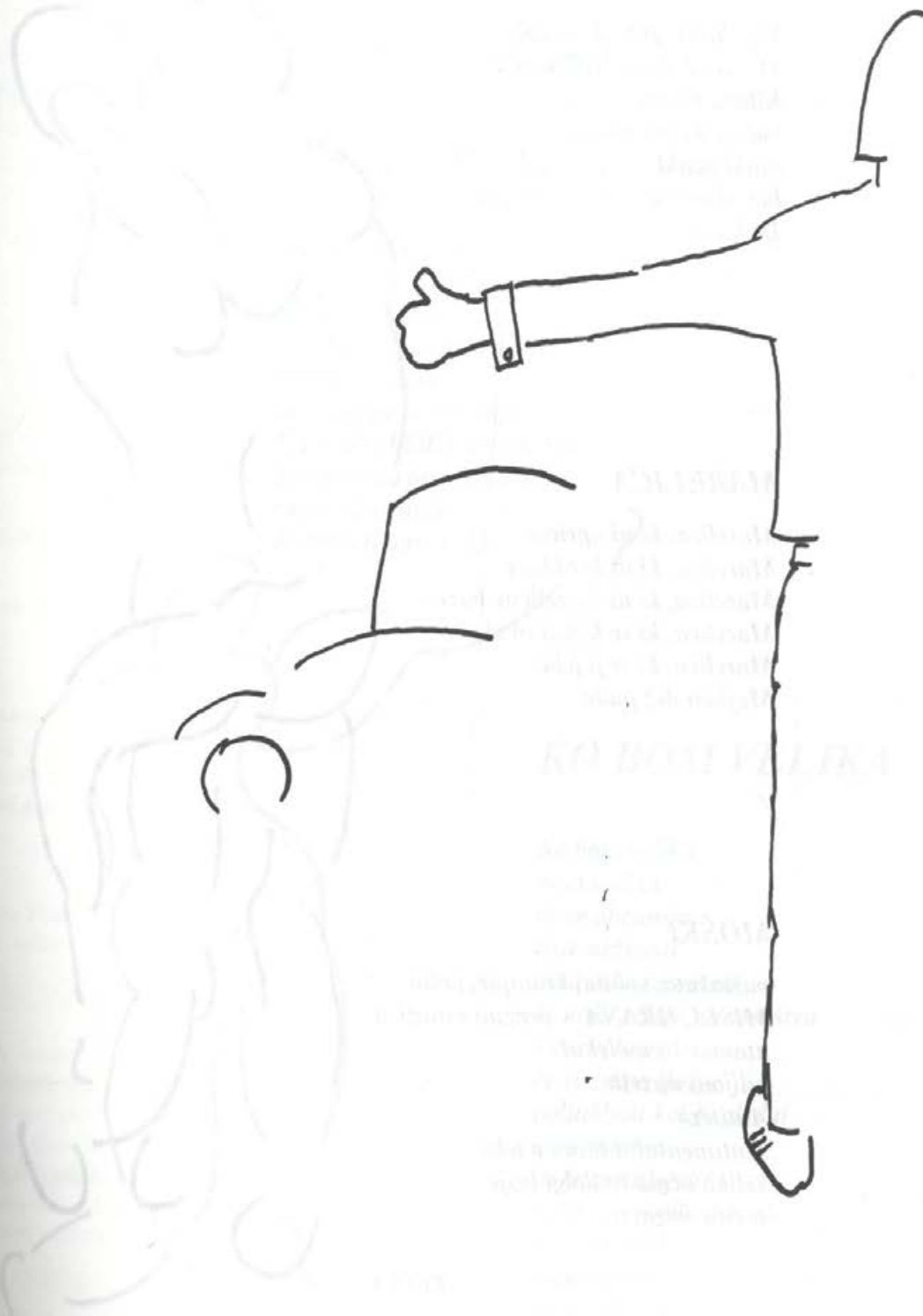
Pd

3-3-

3-3-

3-3-

3-3-

EMPTY STAGE & THE CURTAIN HANGED

Ma **Γ**DAJ JO JE UZIEL

Ma **SEJ** NEJ MĚPUĚČE

Kitara Fender

bobenčki šklopotajo

pinkl penkl

bele domine s črnimi pikami

BLUES.

MARELICA

Marellica, ki ni apricot

Marellica, ki ni kot blues

Marellica, ki ni marelične barve

Marellica, ki se kotali in skače

Marellica, ki se ji jebe.

Majhen dež pada.

MOŠKI

paštašuta, solata, krompir, pršut

MISLI, HRANA prazna množica

atomov in molekul

bilijoni mrtvih

Antiteza

sentimentalni blues o tebi

velika očala in dolgi lasje

večna solza, ti.

TJAŠA.

CONTROVERSY

3-3= absolutno nič
in pustila bom tistega kretena
bela lisa
faceless, desireless

KO JE CRKNIL...

Kdo mi lahko pove...
Krvni strdki v koticčkih ust
prebita lobanja
lepo telo & rdeča vrtnica
Bogovi & tabu
stare gospe se hihitajo
CAN ANYBODY TELL ME
Spremenila bom pomen
rožice & siničke
Razbila ti bom gobec

KO BOM VELIKA

Ko bom velika
bom vedela
če se ohranijo
tiste nežnosti
med tabo in mano
ki naju vežejo na otroštvo
Vedela bom
če se znajo ljudje
poljubljati kot bi gledal
slow-motion
in če zardijo ob
čisto naravnih stvareh
Ko bom velika
bom vedela
če je ljubezen
Večna

SILVA KARIM

Nekaj je, kar govori, da sta Silva in Azad umetnika. Niso to le slike, ki jih odlikuje izredna izrazna moč. Je še nekaj več, morda okusno opremljeno stanovanje, morda barvni odtis Haninih ročic v ateljeju, morda že sam pogled v njihovih očeh.

S Silvo Karim, slikarko, ilustratorko in učiteljico, smo preživel ob klepetu prijeten popoldan.

-Najprej kratek življenjepis za vse, ki vas ne poznajo.

Rojena sem v Beli, osnovno šolo sem obiskovala na Colu, temu je sledila gimnazija v Idriji in nato likovna fakulteta. Kasneje, ko sem bila že poročena, sem hodila še na predavanja arhitekture, vendar je to pomenilo izreden napor zame. Bila pa je to dragocena izkušnja, ki mi je izredno veliko pomagala pri slikanju.

-Kako ste začeli risati?

Vedno sem pri risanju čutila neko ugodje, risanje me je privlačilo in navduševalo že od mladih let. Ko sem našla kje kakšno sliko ali fotografijo, sem vedno vse natančno opazovala. V gimnazijskih letih sem se vključevala v razne slikarske krožke, sooblikovala sem tudi glasilo. Takrat sem imela kot slikarka izredno veliko stvari, ki sem jih morala povedati in izpovedati. Vendar pa me takrat ni obremenjevala nobena likovna ali kompozicijska teorija, zato so tiste slike včasih precej amaterske, danes se jim moram smejati, so pa izrazno izredno močne.

-Menite, da je potrebna samo nadarjenost, če hoče mladi amaterski slikar uspeti?

Da, nadarjenost je potrebna, a le v neki meri. Če se hočeš pobrati iz amaterizma, je potrebno ogromno dela; in če te neka stvar veseli, te to delo ne utruja, ampak delaš z veseljem. Tako delo je potem uspešno, ker ti prinaša vedno nove izkušnje, ti pa se ob njem razvijaš v profesionalno smer.

-Kaj je za vas največja izrazna moč slike: barva, kompozicija ali mogoče vzajemno delovanje obeh?

Najbrž mora biti oboje, venar tega se ne da izraziti z besedami. Ti moraš sliko pogledati in najti stik s tistim, kar ti hoče ta slika povedati. Enostavno jo pogledaš in začutiš moč, ki jo ima v sebi.

-Vi ste po poklicu slikarka?

Po osnovnem poklicu sem likovni pedagog in tudi v službi sem kot likovni pedagog na osnovni šoli na Colu. Imam še otroško likovno delavnico v vrtcu, ki mi zelo veliko pomeni, ker se skozi delo otrok napolnujem. Dostikrat namreč pride slikar v krizo, ker pač ponavlja razne variacije na isto temo in pogosto se zgodi, da iz tega ne more ven. Meni ta službeni stik z mularijo tako veliko pomeni prav zato, ker se napolnim z novimi idejami. Doživljanje otroškega sveta skozi njihovo delo se pozna tudi pri tem, da se lažje izražam, ko slikam zanje.

-Torej je včasih težje dobiti idejo, kot jo izraziti?

Jaz mislim, da se idej ne sme iskati. Če začneš umetno iskati idejo, potem to ni več tvoje pristno izražanje. Čutiti moraš izziv, na nekaj moraš reagirati, da lahko ustvariš nekaj dobrega. Tega iskanja je zadnje čase v umetnosti veliko, zato pogosto zapadajo umetniki v že prav banalne stvari.

-Med ljudmi ste znani kot ilustratorka.

Ne bi mogla reči, da sem ilustratorka, v ilustratorstvo sem stopila čisto slučajno, je pa res, da me zelo veseli. Prvo knjižico sem ilustrirala prijatelju Primožu Krečiču, ki je napisal zgodovino Vrhpolja pri Vipavi. Nato sem ilustrirala Černigojevega Javorovega hudiča. Te risbe so navdušile Marjana Tomšiča in tako sem ilustrirala še istrske motive za knjigo Noč je moja, dan je tvoj. Ti dve knjigi sem delala z velikim veseljem. V kratkem bodo izšle tudi moje risbe v reviji Fontana, to je primorska kulturniška revija, nekakšna variacija na Sodobnost. Te risbe so moj samostojen prispevek k reviji s čisto svobodnimi motivi. Tudi pri ilustracijah povesti se nisem držala konvencionalnih poti, vedno sem morala dati vanje nekaj svojega. Ilustrirala sem še: Drama o Jobu, to je prevod iz hebrejščine, ki jo je izdalo Ognjišče; pravkar pa še Meditacije tudi pri Ognjišču.

-Zdi se, kot da delujete ilustracije na trenutke naivno.

Mogoče res. Posebno Javorov hudič. Njegova kvaliteta pa je v tem, da sem te pravljice že kot otrok po svoje doživela, zdaj pa sem skoznje še enkrat doživljala svoje otroštvo. Zato sem jih tudi veliko lažje ilustrirala in kot sem že rekla: z

velikim veseljem. Sicer pa veliko črpam iz otroštva. Poznate Freuda?

-Ali je možno, da vaš mož vpliva na vašo ustvarjalnost?

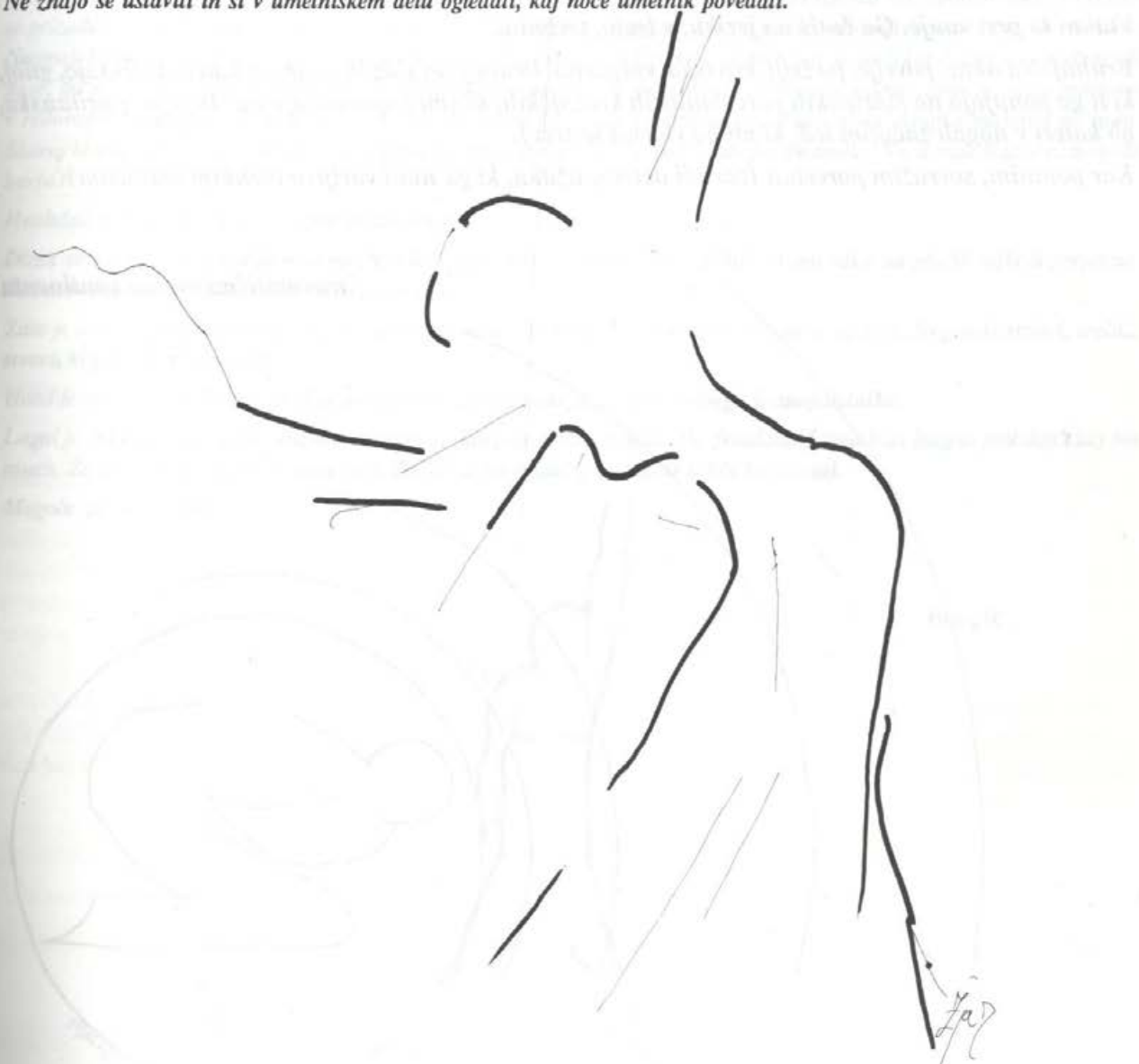
Tudi on je slikar, vendar o nekam direktnem vplivu ne bi mogla govoriti. Je pa res, da če je on umetnik, potem bo razumel mene. Biti umetnik pomeni tudi živeti kot umetnik, vendar ne kot nekakšni zunanji ekshibicionizem, temveč je to poseben način življenja. Po načinu izražanja pa sva zelo različna. On uporablja tipične orientalske barve: veliko modre, vijolične, ima močne barve, jaz pa najbolj ljubim zeleno. Mož je preživel otroštvo na Orientu in ga je doživljal v takih barvah, jaz pa sem v Beli doživljala izrazito povezanost z gozdovi, travniki in sploh naravo. Včasih preprosto uživam že, ko samo zlivam barve skupaj in delam varijacije na zeleno, ne da bi jih potem uporabila. Od tehnik pa mi je najbolj pri srcu pero - tehnika. To je način, pri katerem lahko s peresi vlečеш tanke, nežne črtice, strukture postanejo zelo doživete, čeprav mogoče delujejo nekoliko arhaično.

-Kdaj ponavadi rišete?

Po mojem bioritmu najlaže rišem zjutraj od 8h - 9h. Tu čas se pokriva z mojo službo, zato smo z otroki dosegli že nekaj vidnih rezultatov. Ponoči rišem le, če me neka stvar tako tišči, da jo moram nujno izpovedati.

-Kakšen odnos imate do ostalih umetnosti?

Vedno sem rada prebrala kaj dobrega, tudi poezijo. Glede glasbe pa poslušam tako Mozarta kot Pink Floyd, Boba Dylana, Johnnija Mitchella in blues ter elektronsko glasbo. Umetnost mi pomeni veliko. Mogoče pa je današnja vzgoja ljudi, kar se umetnosti tiče, slaba. Ljudje iščejo le konkretne stvari, zato težko doživljajo predvsem abstraktno umetnost. Ne znajo se ustaviti in si v umetniškem delu ogledati, kaj hoče umetnik povedati.

$$F = \mathcal{H} \cdot \frac{m \cdot m_0}{r^2}$$

Nobene mase,
nič razdalje,
brez sile med nama.

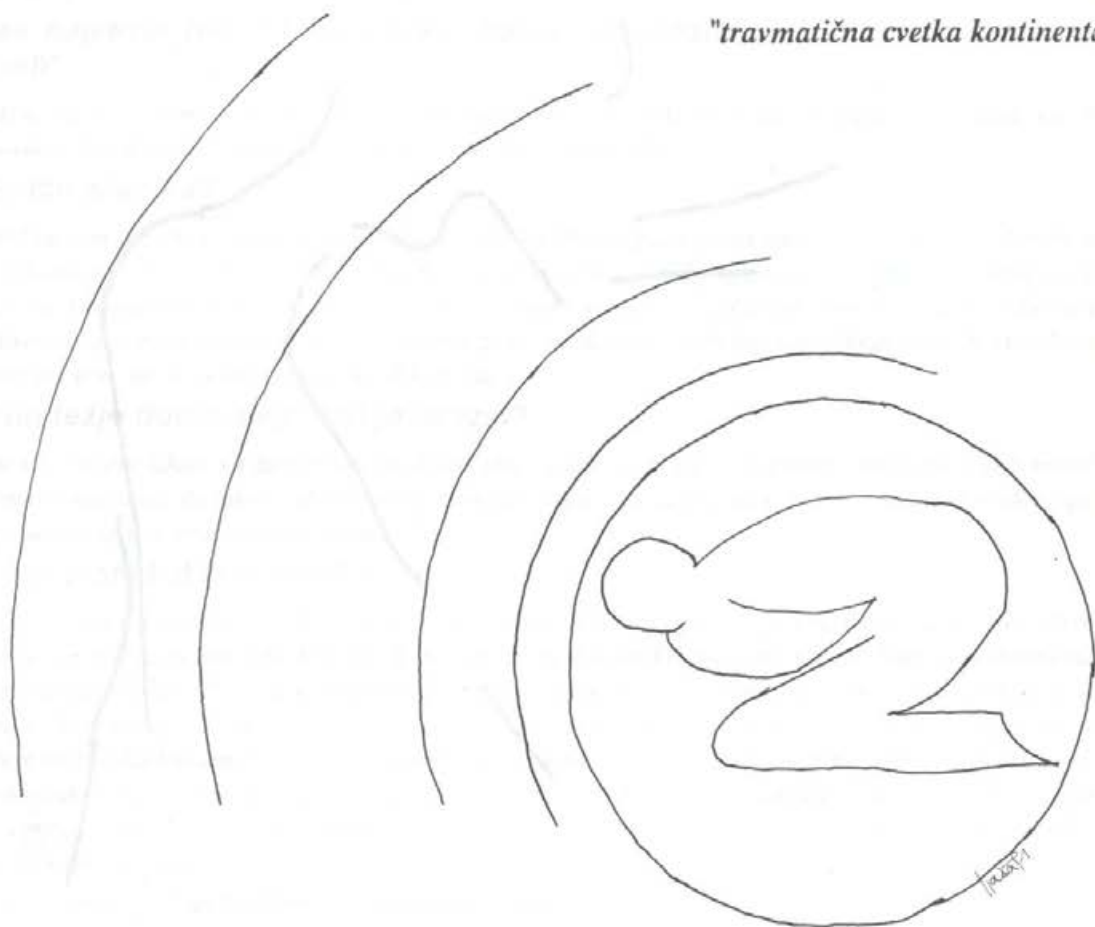
"duševna higiena tulipana"

Usta, željna poljuba, omamne opojnosti, medu, igrivosti. Bežen, hiter dotik s prstom, črta, izris ustnic.
Vtakni ta prst vanje. Ga čutiš na jeziku, v žrelu, trebuhu?

Bruhaj. Na ukaz, povelje, po želji, estetsko, vulgarno. Bruhaj ves sluz in ogabo, s katero te fiksajo, gnoj, ki ti ga ponujajo na starinskih porcelanastih krožničkih, ki (me) spominjajo na Anglijo (puritansko, ob kateri v nogah začutim led, ki mi bo vklenil še srce).

Kar pomnim, sovražim porcelan (zaradi dotika, užitka, ki ga nudi varljivo mehkim ustnicam).

"travmatična cvetka kontinenta"

TELL ME SWEET LITTLE LIES

Želel si je, da bi na njegovem mestu bili ljubi sošolci ali profesorji in celo staršem bi privoščil to zlo. Saj so navsezadnje oni krivi za to, da sedaj leži na onkološkem inštitutu.

Mama je kadila že od študentskih let in če bi naraščanje števila čikov v smetnjaku prikazali na grafu, bi to bila parabola kubične funkcije. Oče je kadil cigare.

Prva nenavadna stvar se mu je zgodila že kot zarodku. Spočetje je bilo fenomenalno - kljub rednemu jemanju "antibaby" pilul je mama čez tri mesece med predavanji že tekala na sranišče bruhat. Za splav se ni odločila, ker je verjela, da so tudi zarodki živa bitja - ljudje; človekove pravice pa je spoštovala, saj je že v osnovni šoli obiskovala krožek OZN.

Vstopila je sestra: "Obisk imaš." Samodejno je stopila k predalu in vzela ven lasuljo, ki je bila zelo podobna njegovim bivšim lasem. "Tvoji sošolci so." Položila mu je nove lase na plešo. "Zduj si O.K., jih grem poklicat."

Malo ga je zapekla vest, ko se je spomnil, kaj je še malo prej privoščil svojim sošolcem. Ličnice je zategnil navzgor, se spomnil na edino res lepo, kar se je zgodilo v njegovem življenju, in sedaj je nasmešek deloval bolj prepričljivo. Posebno s tistim leskom v očeh, ki se ga je naučil pri dramski skupini.

Vstopili so. "Živijo, stari. Tako lepo vreme, pa te ne bi obiskali." Postavili so se v gosji red, da mu stisnejo roko, pri čemer so prizadevno gledali v tla in na nočno omarico odlagali sočne, za njega že zdavnaj ne več prebavljive pomaranče in bonbone. Nasmešek je postal prepričljivejši. V resnici se je smejal njihovi slabi igri. Obiske pri njem so čutili kot dolžnost in pretvarjali so se, da je z njim vse po starem. "Veš, še Sraka te pusti pozdraviti. Je rekla, da bi rada že enkrat zapolnila tisto praznino v redovalnici v drugem polletju. Vsi čakamo, da se vrneš," je rekla Petra in ga "ohrabrujoče" krepko mahnila po rami. Skoraj bi mu spralo nasmešek z obraza. Če sedaj on ne spregovori, bo sledil tisti grozen molk. "No, a naše šole še ni odnesla burja?"

Hvaležno so začeli opravljeni in obirati profesorje...

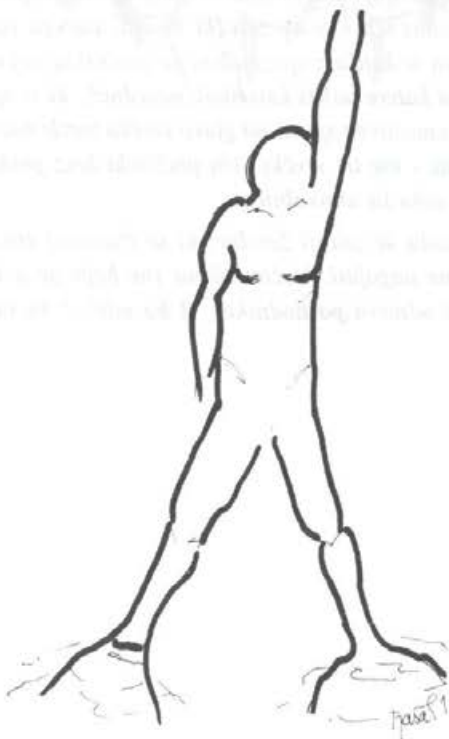
Dima se v stanovanju nikoli niso mogli rešiti. Kljub temu, da je vedno bolehal, so mu raka na pljučih odkrili prepozno. Nobeno sevanje s kobaltovo bombo ni pomagalo.

Zato je sedaj napisal to knjigo, ki ima toliko odmeva v javnosti. Vsi jo hvalijo. Opisal je upanje, življenjski smisel, srečo... stvari, ki jih nikoli ni poznal.

Hotel je narediti nekaj za ljudi. Vsi so bili veseli lepega upanja na smrt bolnega šestnajstletnika.

Lagal je. Ni važno, kaj piše - važno je, kaj misli. Kot poje črnski hausar: the freedom of speech as long as you don't say too much. Za napisano je lahko le nagrajen. Za kar je res mislil, ga ne more nihče kaznovati.

Mogoče pa tam zgoraj...

Boogie

NAŠA MALA ODÍSEJA

Kakor vam je verjetno že naslov dal vedeti, vas vabim na prijetno popotovanje skozi prostor in čas, ki ga označujemo pod registrom "Dom učencev Veno Pilon". Da ne bi dolgovezila, bom začela kar s prihodom iz šole, saj je ta del dneva najmanj obremenjen. Najlepše je počasi stopati po stopnicah proti sobi, nikamor se ti ne mudi in v glavi te leno žgečklja: "Konec muk..." Izjema so dnevi, ko mi je bilo v prejšnjih urah dano kasirati kakšen mičen dodatek v svojo blagajno, zaradi česar bi se bilo vredno več učiti. S tolažbo v mislih, da bo že bolje, se usedem h kosilu, spravim vase, kolikor mi lakota dopušča, potem pa je pred mano urica ali dve prostega časa, ki ga skupaj s prijateljicami preživim v zanimivih razgovorih, sprehodih in mnogih načrtih. Da pa ne bi zgledal ta čas kot zapravljivček, pridejo v poštev tudi domače naloge, učenje, včasih pa nas preseneti glas, ki vabi na prijetno opravilo v jedilnico. Odpravljala sem se ven in postalo mi je žal, da prav jaz nosim ime, ki so ga pravkar povedali po zvočniku. Vendar dolžnost kliče, tako mi ne preostane drugega, kot da se vdam v usodo in vzamem metlo. Seveda ne manjka pripomb in zbadanja s fantovske strani, a to se da požreti (... le čakaj, tudi ti boš prišel na vrsto!...). Končam s pometanjem in pospravljanjem. Ostane mi še nekaj časa do učnih ur - danes je namreč torek, edini dan, ko moram na učne ure. Edini pa zato, ker sem ena izmed tistih srečnežev s popoldansko prakso in poukom. A nikakor ne razumite teh "srečnežev" narobe. Popoldanske šolske obveznosti niso nikakršna zabava, zato imam skoraj raje učne ure in čeprav nas ima tudi tam pod nadzorstvom vzgojiteljica, se da laže dihati. Res je, da so učne ure namenjene učenju, a to je bolj težko izvedljivo, zato si mučno čemenje za mizo popestrim z branjem Antene, s pisanjem verzov in pisemc, ki potujejo do prijateljic, in sploh s takšnimi stvarmi, ki niso preveč opazne. Da pa ne boste mislili, da sem edini "grešnik" - kje pa! Le najbolj zagrizeni pislarji preživijo ta čas izključno ob zvezkih.

Kakorkoli že, umrli od tega ne bomo. Že zato ne, ker nas kmalu potem čaka večerja, ki jo dočakam s precejšnjo lakoto. Zgodi se sicer, da mi ni do jedi, a takrat zna biti le še bolj zanimivo. Vzrokov za pomanjkanje apetita je, kolikor ti srce poželi, a pri meni skoraj obvelja le eden: kos maminega peciva, s katerim se domski pire in golaž ne moreta niti primerjati. Če pa pogledam druge in sem dovolj dlakocepska, lahko zapazim mrežo zračnih poti, ki nastajajo med osebami (največkrat nasprotnih spolov). Če imam srečo, celo začutim rahel piš mimo mojega ušesa, ki ga povzroča zaljubljeno potniško letalo Adria Airways, na zračni liniji dveh pubertetnikov, katerima je hrana izbrisana iz statistike nujno potrebnih sestavin življenja.

Ljubezen, ljubezen in še enkrat ljubezen. Te na našem malem domskem planetu nikoli na manjka in ko dočakamo prosti čas po večerji, se ta dejavnost dobesedno razcveti. Seveda ne manjka tudi prepirčkov, a ti izginejo kot nadležni mozolji. Nasplošno preživim ta čas v družbi prijateljic, na potepanju, če pa gre sila za nohte, tudi ob zvezkih. Absolutno nepogrešljiva pa je glasba. Ker svoje velike škatle ne morem nositi s sabo, sem se raje odločila za walkman, so pa nekateri, ki takšnih malenkosti ne marajo in navijajo svoje velike kričače do onemoglosti. Tako tudi pride do spopadov med pripadniki določenih zvrsti glasbe, rezultat teh bitk so znazki hausa, starega rocka in narodne glasbe, ki para ušesa in draži nežne poetične duše. Zmešnjava se konča z opozorilom po zvočniku, naj naravnamo ves "pomp" na sobno jakost. Najbolj zanimive so občasne plohe, na katere naleti katerikoli nevednež, ki se sprehaja pod okni fantovskih sob. Postopek je preprost: Greš mimo, nekdo pa ti enostavno spusti na glavo vrečko mrzle vode. Tudi mene so v času fuzanstva prav pošteno pokrstili, a bodimo optimistični - vse tri vrečke sem preživela brez poškodb, pa še voda je bila prijetno topla. Tako mi je po tem ostala le še pot v sobo in umivalnico.

Zvečer, nekaj minut pred deveto, je na obhodu še zadnji žandar, ki se (zaman) trudi, da se spravimo spat. Pridno zapremo lučke, le tja pa sem se katera drzne nagajati. Nočna tišina (ne bojte se dolgčasa, to je le prehodni stadij). Odbije deseto. Še zadnjič slišiš opozorilo, ki odmeva po hodniku: "A bo mir!..." In takrat... ..takrat se začne naše nočno življenje!

(nadaljevanje prihodnjič)

POMAGAJ SI SAM IN VENCELJ TI BO POMAHAL

Odkar so revolucionarne (beri lene) sile naše šole ukinile Mladinsko organizacijo kot enega izmed ostanov politike starega režima, je v ajdovski pomarančni lupini (SGNS) vladal organizacijski molk. Pred nedavnim je bila v Ljubljani ustanovljena skupščina koordinacije slovenskih gimnazij (v novem zakonu piše, da se morajo šole, ki izvajajo gimnazijski program, povezati v skupnost gimnazij Slovenije).

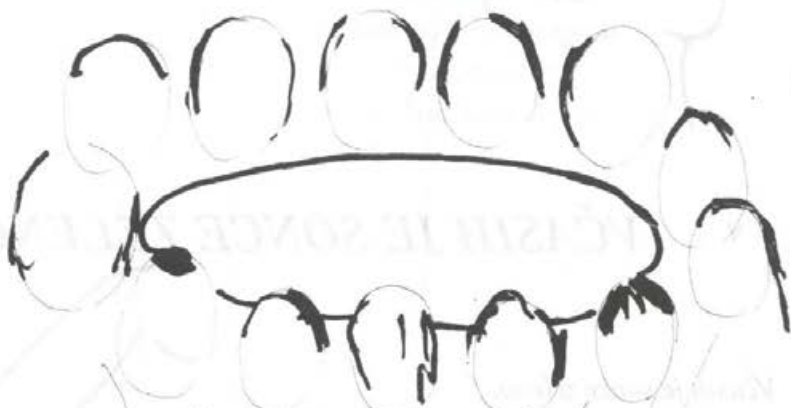
Vse skupaj se je začelo v Kopru, kjer so zaskrbljeni četrti letniki organizirali okroglo mizo Gimnazija danes - jutri. Ugotovljena je bila neustreznost (preobloženost) srednješolskih programov. To so potrdili profesorji (Bad workers always blame their tools?).

V Ljubljani je bila sprejeta ustanovna listina, v kateri lepo piše, da se bo organizacija ukvarjala s specifičnimi problemi gimnazijcev. Bo to le še ena stena, v katero se homo brez upanja na odziv izkričali?

Vse gradi na tem, da se dijaki organiziramo tudi po svojih šolah, in se razen o plesih in filmskih predstavah (kar je sicer boljše kot nič) pogovarjamo tudi o resnih problemih osveščenega srednješolca.

Na potezi smo. Ali se še naprej pustimo šahirati ali storimo nekaj zase in za svoje gimnazijske zanamce. V slogi JE moč. Ali državi(ci) Sloveniji tako malo pomenijo tri generacije neustrezno izobraženih naravoslovnosplošnih gimnazijcev?

Amen.

MURPHYEV ZAKON IN MAMA NI IMELA POJMA

Hotela sem posploševati. Posploševati stvari, ljudi... Samo zato, ker sem hotela priti do važnih spoznanj. Sinteza mišljenj, dogajanj in obnašanja so me pripeljala do zaključkov o življenju in smrti. Mislila sem,...da sem blazno pametna in da znam živeti prav, ko živim po nekih svojih čudnih pravilih. Mislila sem, da obvladam umetnost mišljenja in da sem zato umetnica. Pisala sem svoje neumne misli, bila priznana in odobravana s strani tistih, ki sem jim svoje misli in zapiske pokazala, hodila sem med stebri ugank in nepojasnjenih skrivnosti. Potem je nekdo prižgal luč.

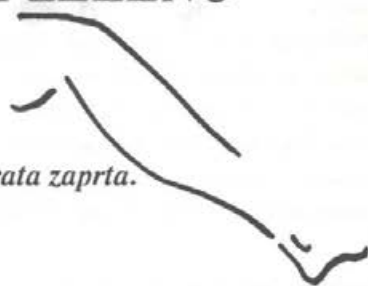
TJAŠA.

VČASIH JE SONCE ZELENO

Včasih je sonce zeleno.

Včasih piha prozoren veter, pa še takrat so vrata zaprta.

Zakaj si danes pozabil sovražiti? Skrivnost je skrita. Nihče je ni iskal. Jaz sem jo našla v stekleni škatlici v tvojem žepu. Škoda, da je bila steklena. Če bi bila pločevinasta, bi mogoče celo napisala pesem zate. Ali pa bi ti dala svojo punčko iz cunj. Tako pa res ne vem, kaj naj počnem s stekleno škatlico. Ostre robove ima, okrušen pokrov in še hladna je. Neudoben kraj za skrivnosti. Še dobro, da rada brskam po tvojih žepih.

Smejim se ti. Pa danes ni nedelja.

Zakaj jočeš? Saj sem samo umrla.

JOK NI ABSURD, SMEH JE ZA NORCE

I.

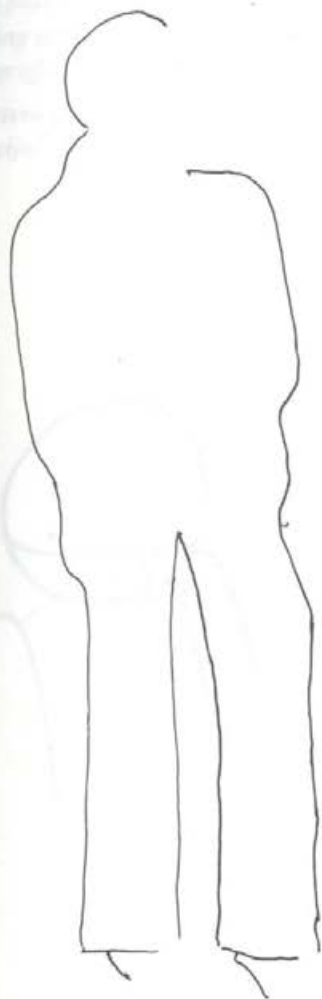
Ostani moj ideal.
Ker ti lahko le tako
dopovem,
da tudi
pikapolonice brez pik
jokajo.

Hočem biti sama.
Ker je poletje mimo.
Tam pa še vedno
vrtijo Beatle.

II.

Tvoje solze bodo
kmalu suhe.
Svojih ne bom zalepila
v spominsko knjigo.
Midva sva ustvarjena
za blatne luže
po sončnem dežju.

Poslušaj,
so mi rekli,
ti ne smeš
pisati pesmi.
Glejte,
sem jim rekla,
teh črk
ne zna nihče brati.

DISKONT

Za en aplavz
in vzdih občudovanja
slečeš plašč
in se pokažeš.
Za večno slavo
daš ljubezen.

Za vrstico v enciklopediji
nam pokažeš hrepenenje.
Za zavist drugih poetov
pa daš še vse kar imaš.

Za posladek nam podariš celo razvrat.

Svoje pesmi umažeš,
da so bolj tvoje.
Ko pa imaš lepo misel,
ker si tu,
in ker nisi nihče drug,
jo lahko tudi komu podariš.

WALKMAN

Glasba je naša,
glasba je od vseh,
ti pa poslušáš walkman
in nam kradeš glasbo.

Saj vsi vemo,
da jo skrivaš za slušalke
v oklep debilne glave.

Walkman je najbolj
sebična stvar na svetu.

Ti pa se boš zredil
od preveč paninov na skrivaj.

ŽELJA

Nežne barve bivajoče narave.

Dejstvo:

Obstaja nedosegljiva lepota,
glas prepojen z idilo.

Vonj najdražjega cvetja.

Ko bom velika,
bom taka kot ti!

GRAFFITI BRIDGE - PRINCE (Warner brothers)

Najnovejši dvojni album *Graffiti Bridge* je mešanica obrušenega rap-a, house-a in klasičnega Prinčevega stila. Nekaj komadov je čisto njegovih: sam igra vse instrumente in poje; v glavnem pa so mešani: pojavljajo se neznani talenti, ki pa so tudi Prinčeva značilnost.

Kvaliteta glasbe se z vsakim njegovim albumom stopnjuje in za GB bi lahko rekli, da se je že zelo približal vrhuncu. Omeniti velja: *Release it* (sax igra Candy Dufler - poznamo jo iz *Lily was here*), *Round and round* z mladim in briljantnim Tevin-om Campbell-om in *Shake!*, ki jo izvaja skupina *The Time* in spominja na *99 tears* od *The Stranglers*; izmed mirnih pa *The Question of U*, *Joy in repetition* in *Still would stand all time*. Preseneča naslovna pesem, saj je čisto neprinčevska, to je namreč himna v stilu *Insieme '92*.

Nasprotno od prejšnjih s sexom nabitih albumov (*Controversy*, *Lovesexy*) GB ni tako očitno senzualen (to opazimo šele pri dobrem poslušanju). Skozi album teče rdeča nit, ki govori o obstoju malega človeka (*pardon me for thinking, but there's something under my hair, pardon me for living, but this is my world, too*), o njegovi veri v most grafitov (*everybody wants to find graffiti bridge, something to believe in, a reason to believe there's heaven above*)

GB zahteva dobrega poslušalca in ta bo album tudi kupil (in užival). Če ne v tujini, bo čakal na našo počasno licenčno produkcijo.

JAZ IN ONI

*Wrestling na Koper
otroci v ringu.*

*Kaj sem jaz
kaj si ti
kdo smo mi.*

*De gazelas v zraku
ritem v mojem srcu
melodije nikjer.*

*In puška ima samo ritem
in veselost je melodična!*

TJAŠA.

sex pistols /d-nmd

KRIŽANKA

DEBEL	JUŽNO AMERIŠKA DRŽAVA	20. ČRKA	KRAJ POD KRIMOM	TROT 12 4. D	JIBLE	FEVKA WEISS	1. ČRKA	DUŠIK	JOVANOVIĆ PRIMOŽ	MUSLIM. MOŠKO IME	KAJ NAJ REČEM	VSRODEKUDA V SOLI	EKSPERT ZA TEHNIKE 6. ČRKA	2. OS. EDNINE	V REDU	BUTI
POLN UŠI					NASPROTNO OD GUNPEC											VED.
18. ČRKA	FANTS ŠALOM PRITISK						SLUŽNTA BRATSKA DRŽAVA	DEKLETA POGOSTA LASTNOST					IRSKA KNJAZNA ŽALOŽBA AVSTRITA			
NADA			BRADATI TEAKTORIST OKOLO VIKO (DALJŠE)					BORIŠČE AVSTRIO OGOSKA						SEJ JI SNEJŠNU	DUŠIK 0-0-0-0 KALIJ	
8. ČRKA	ZENJIŠČE POSAZBAO STRAHU GREBO JE										NOGOMET NI KLUB		RAZRED NA URA	KARLOVAC VASNA KAMČATKI		
NASPROTNO OD NIHČE FEVKA INEČA				PRIMA-DONNA 1.					REDOLJU-BIJ ANTIKRES TENOVČE	LEVI PRITOK RENA POSTAVA					15. ČRKA DOPPOU NATURA	
				SLOVENSKI TEDNIK BLGRŠKO MESTO				RICHARD = SON SAMUEL TANTAL				DEL SKEDNTA NEMŠKI MATEMATIK				
SKUPINA PTIC ISTE VRSTE						OBLIKA PADAVIN	5. ČRKA SP. MESTO	GOROVJE NA SLOVAŠKEM NIKALNIČA						TVARNA AVTONOMI SARAJEVO PRVI PAPIR		
JEZA	POMEMBNA AFRIŠKA DRŽAVA									LETALUŠE (ANG.)						
MORSKA KRAVA KALIJ							6. ČRKA NATVIŠTE KARTE		TAMMAM ABU	MESTNA KRASU 23. ČRKA						PLAN NA NUTRAN
								TELEVI = 21 JA POD				MESNA NO PRIMORSKE HOFFMANN ERNST			VELIKA BRITANIJA BOR	
NEHOTENO KREŠNJE MISIČ 5. ČRKA		KLUB V MRNL ZAHOD														
JUX	FRUCTAL OV SOK	ZAGON POLET	NATVEČIJI SESALEO	ŽENSKO IME (LJUBK)	AFRIŠKA REKA				PLAČILNO SREDSIVO ANGLEŠKI PISATELJ						2VRST GLASBE	KISIČ AVAR
HRVAŠKO PEŠTIANI ŠČE					OGLTIK ORGAN VIDA		DEL PRIR VEŽNIKA SENEGAL				DUŠIK POZDRAV PLEKTEMA ŽUMBA ŽUMBA			ČARODIJEVO PREKLETSTVO		
ŽVEŽNA DRŽAVA V ZDA									Ž. IME			ISERMOOD CHRISTOPHER		BIVALNI PESTORI		
PAPEŠKA DRŽAVA									VEČJA AFRIŠKA DRŽAVA					KERHAR	CELJE	SME
ANTONOV			KONAS	KISIČ					MATHNO NEUMNO OSTUDNO BIJE					UKRAJINA		JO

ČVEK PRINT

*Poceni prodajam hlačne
nogavice ekstravagantnih
barv. Naslov: A.G. Company,
International Import -
Export, Ajdovscinatown*

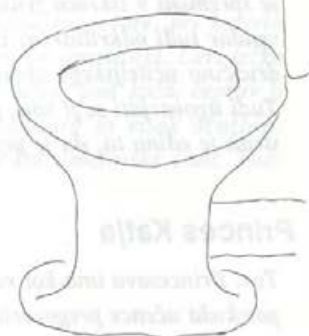

*P.K. izjavlja, da je maturantski
izlet pustil trajne posledice na t.i.*

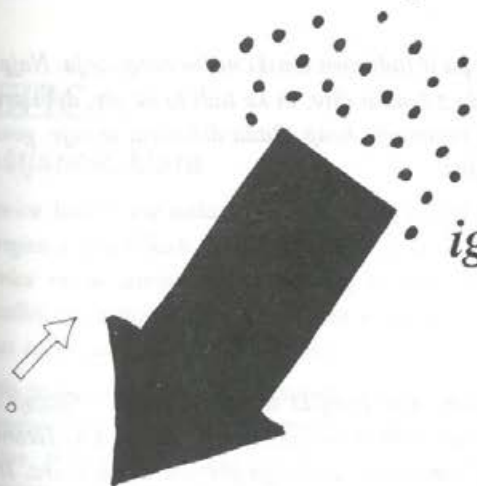
4.d. Šifra:

Prevečmetaxenamožganskoskorjo

*An example of IF clause: ČE v
zbornici učiteljem kaplja (voda
namreč) na glavo, je vzrok za to
blago rečeno krava (prevzeto po
T.F.), ki sedi na kotličku v ženskem
W.C.ju.*

*Ignorirana XY izjavlja, da se z
ignoriranjem na pride daleč. Vzrok:
ignorantski 4.d.*

HOROSKOP

OVEN

Bratina Bernard

Glavni lastnosti ovnov sta trmoglavost in nadmoč. Imajo eksplozivno energijo prebujajoče se narave, zato vedno reagirajo silovito. So velikopotezni, nemalenkostni in zelo nadarjeni. Ne trpijo ugovorov in če te drugače ne morejo ukrotiti, ti vržejo ključ v glavo. Kot vsi ovni tudi BB zelo uživa pri polnem krožniku, zato je posebno dobre volje po malici. Tedaj ga lahko celo razdražite, kar sicer pri vročekrvnem ovnu ni preveč zdravo. Da vas je kaznoval, mu je pozneje žal, vendar svojih napak ne popravlja.

Vse ženske vedo, da ni boljšega moškega, kot je oven, učenci pa, da ni bolj zabavnega pouka, kot je kemija, kjer se kadi in poka in je sploh hrupno.

Polnokrvni ovni so včasih tudi prave učene enciklopedije - to popolnoma velja tudi za tov. Bernarda - ni je žalbe, da ji ne bi vedel enačbe.

Fedor Tomažič

Kot tov. Bernard je tudi tov. Fedor prava potujoča knjigarna, venar so v njej le razni fizikalni priročniki in učbeniki. Svojemu delu in fiziki je popolnoma predan in nikar ne podvomite v veljavnost fizikalnih zakonov, ker bo z vso ovnovsko ognjevitostjo dokazal, da nimate prav. Napaka je, da ima nekatere, posebno ženske, označene kot neumne in zato z njimi ni prizanesljiv. V dobro mu lahko štejemo to, da je pripravljen vse dvakrat razložiti, rad opraviči, jasno pa tudi postavi pravila, po katerih se igra - recimo kocko.

Napake pošteno prizna, čeprav ga bole. Je zmernejši oven kot tov. Bernard. Z njim v glavnem ni težav, le špricanja ne prenese.

BIK

Ivica Blaško

Bikinje so ženske v pravem pomenu besede - krepke in čvrste ter zelo materinske. Svoje otroke imajo zelo rade ter jih lepo usmerjajo - svoje posvojenčke vedno pripeljejo ravno do prave formule. Tov. Blaško zelo uživa, ko razlaga. Takrat se spremeni v iskrečo žensko in njena bikovska narava pride na plan. Biki so kot narava spomladi. Živalski in bujni, vendar tudi odkritosrčni in veseli. Naša tovarišica ljubi dogodivščine in potovanja, pa čeprav sindikalni izlet z znano družčino učiteljskega zbora. Svoje napake pošteno prizna, zakaj pa ne, s tem svojim posvojenčkom lahko le pomaga. Tudi ugovarjati se ji sme, pa kaj ko pri matematiki ni kaj ugovarjati. Torej, naša tovarišica je dobra duša, njena slaba stran je edino ta, da je prof. matematike.

Princes Katja

Tov. Princesova ima kot vse bikice zelo izbran okus za oblačila, zanimiv pa je tudi njen ženski način reagiranja. Najprej poizkuša učence pregovoriti s svojo žensko milino, ko to ne uspe, poizkuša z žensko ihto, in ko tudi to ne gre, dobi pravi živčno - histerični izbruh. Njeni živci so že tako uničeni, da jo zmoti že najmanjši hrup. Rada debatira, še raje govori sama sebi. Zna pa postati tudi iskra in blesteča. Z učenci je prizanesljiva.

DVOJČKA

Jerončič Anton

Za dvojčke je značilna muhavost, kot je muhavo vreme v njihovem letnem času. Dvojčki se radi razvijejo v filozofe ali preprosto težake - in zgodovina je tema, ki da dosti snovi za večno razpravljanje in polemiziranje. To, da tov. Jerončič neprestano govori, mi je v neznanstvo zadovoljstvo. Tudi politika je zanj zanimiva, vendar ga prevečkrat razočara. Ima obdobja, ko je ves sladek in dobre ocene kar letijo, in obdobja, ko si vnaprej obsojen na slabo oceno. Z učenci se rad

igra igrice, včasih se celo znaša nad njimi s tonami snovi, s čudimi vprašanji ali kakorkoli že. Za dvojčka je še razmeroma miren, razjezi se redko kdaj, tedaj pa raje tecite!

Likar Alojz

Je dvojček v pravem pomenu besede. Posebno rad razglablja o politiki, geografiji ali čemerkoli, kar ga je v zadnjem času vznemirilo. Zato so njegove razlage vedno zanimive. To, da toliko sitnari z delovnimi zvezki, je dokaz njegove muhavosti. Uči vas za življenje - v življenju pa zunaj ne velja nobeno pravilo absolutno. Zna biti zelo simpatičen in se kot vsak dvojček zanima za tuje jezike, druge ljudi in družabno življenje. Je zelo ambiciozen in poln idej, čeprav jih redko realizira.

Bavčar Anton

Kar vam tov. Bavčar nudi, je šola življenja. Šola življenja pa je poslušanje zgodb iz starih dni. Nikar mu ne ugovarjajte, to ga zelo razjezi. Edini pa se res zaveda, da tisto, kar uči, ni pomembno.

RAK

Bratina Drago

Zelo zanimivo je, da je na čelu naše šole prav rak, saj raki v sebi ne skrivajo želje po vodenju. So izredno občutljivi - da bi to svojo lastnost prikrili, igrajo gospodovalnost in strogost. S tem se obranijo vsega, kar bi vdrlo v njihov sanjski svet. Njegove jeze nikar ne jemljite resno, saj je znotraj ves mehak. Zanimiva je tudi varčnost in smisel za denarne zadeve, ki tudi niso ravno vrлина tipičnega raka. Raki pa so zelo ambiciozni in vztrajni: ko si nekaj zadanejo, hočejo to tudi doseči. Javnega nastopanja rak ne mara, zato ga ne slišimo na zvočniku. Rad pa potuje, saj ga sanje vodijo v daljne kraje, se pa kmalu zaradi domotožja vrne domov.

LEV

Blažko Zdenka

Levi so plemenite živali - so pravični, radi pomagajo, radi vodijo in organizirajo - vendar - ko stopi levu kaj na tace, pozabi na svoje lepe manire in postane egoist in maščevalen.

Ker je tov. Blažkova zelo dober organizator, rada organizira in vodi izlete, rada ima pametne razgovore, pri katerih ima vedno glavno besedo. V svojih prepričanjih je trdna in jih kljub nasprotnim argumentom ne spreminja. Levi težko prenašajo kritiko, zato raje ne kritizirajte naslovov spisov. Bolje gredo skozi tisti, ki levinji lezejo pod kožo, čeprav ji mnogokrat uspe najti take pokvarjene karakterje. Levi imajo radi dosti denarja, dober standard in visok družbeni položaj. Od umetnosti ji najbolj jim najbolj ležijo gledališče in glasba, so pa bolj praktične kot umetniške čudi. Tudi ko se razjezijo, ne mislijo tako hudo, kot rečejo. Zato nikar strahu.

DEVICA

Boštjančič Mara

Devica hočejo vse natančno in korenito vedeti in ker imajo prečudovit spomin, si vse številke tudi zapomnijo. Svet je zgrajen na številkah, na aksiomih in izrekih. Matematika - čista poezija. V matematiki vlada čista resnica in ker se device vedno zavzemajo za resnico, se tudi naša tov. Mara zavzema za matematiko. Device imajo izrazit smisel za analitično ocenjevanje - analitično oceni najprej vašo inteligenco in če ugotovi, da je slučajno kaj imaš, dobiš takoj plus točke tudi za dejansko znanje.

Zelo značilni so tudi disciplina, red in natančnost. To so lepe lastnosti, vendar - kdor je preveč natančen in pikolovski, ponavadi pri soljudih izgublja na priljubljenosti. In kdor je zaljubljen v podrobnosti, tudi ne more dosti narediti. Vendar je tov. Boštjančičeva zelo delavna - kot vse device. Delavnost se devicam pozna na polni mošnji. Za številkami si lahko zamišljamo denar - petsto din + tristo din je osemsto din, to pa je že eno vzvratno avtomobilsko ogledalo.

Device se nikoli ne usedejo, ne da bi si prej poravnale krilo. Zaradi natančnosti imajo tudi smisel za oblačenje. Slaba lastnost je ta, da jim manjka čustev. Vse gledajo preveč razumsko in nikoli ne znajo res uživati. Do večine ljudi so hladne, tistim redkim, na katere se navežejo, so zelo zveste.

ŠKORPIJON

Cígoj Dora

Škorpion skriva v sebi vulkan čustev, ki ga prikriva, včasih jim pa le uide na plan in tedaj jim pojdite s poti, ker uničijo vse, kar jim je na poti. Jim pa energija neprestano po malem uhaja, zato pač imajo hobi, da špikajo. Zaradi izredne energije so zelo delavni ljudje in v življenju dosežejo marsikaj, kar drugi ljudje ne. So samozavestni in se svoje moči zavedajo. Dostikrat težijo k nadvladi, so rojeni revolucionarji. Tisti, ki škorpionko poznajo, pravijo, da je prava coprnica - ima izreden vpliv na ljudi in predvsem moške. Škorpionka mora biti vedno najlepša, zato pri ženskah ni preveč priljubljena, je pa zato pri moških. Ljubi pametne razgovore, vendar svojih skrivnosti nikomur ne izda. Železna volja, ki jo ima, gre marsikomu na živce, treba pa ji je priznati, da brez nje ne gre. Pomembni zanj so odnosi s tuji, recimo Nemci. Svoje dolžnosti vedno opravi pošteno, pa tudi nas pridno spreminja v disciplinirane Nemce.

KOZOROG

Bolko Dušan

Kozorog ljubi red in disciplino. To je človek, pri katerem razum prevladuje nad čustvi, če pa je že čustven, goji patetičnost in melanholijo. Zato ne bo prav nič pomagalo, če mu bo kakšno dekle v solzicah razlagalo o svojih ženskih težavah - važna je vojaška disciplina, ne pa čustva in usmiljenje do drugih. Nergače sovraži, še bolj pa lene ženske. Zanimivo je, da je dosti kozorogov vojaških diktatorjev in gotovo ima tudi naš tovariš to žilico v sebi, ko poveljuje čredi deklet. Posebno rad vidi, da delajo raztezne vaje v kratkih hlačkah...Kozorogi so sicer nadvse trmasti in brezčutni, zato pa zelo pridni delavci. Prvo velja, drugo pa ne preveč. V sebi menda nosi izredno željo po napredovanju - zato bo nedvomno nekega dne ravnatelj naše šole - tedaj bomo vsi strumno korakali ena - dva - ena - dva...

RIBI

Geržina Alenka

Za ribe je značilno, da plavajo v svojem sanjskem svetu, so izredno občutljive in intuitivne. Ker je tudi tov. Geržina občutljiva, zelo burno in včasih nerazumljivo reagira na dejanja, ki mogoče sploh ne skrivajo nič slabega v sebi. Hudobiji se upre po pravilu - zlo lahko premagaš le še z večjim zlom. Svojo nežno dušo skuša prikriti z igrano avtoriteto, vendar bolje, da tega ne počne, ker je na tak način lahko nepravilna. Z izredno intuicijo takoj ugotovi, kdo je brez domače naloge, zato jo mora ravno ta prebrati. Izgleda, da jo laži zelo vznemirijo in užalijo, zato tega nikar ne počnite, tudi opravičite bolje da se ne, ker vedno sumi, da se ji zelo verjetno lažete. Raje ima manjše skupine ljudi in če stopite z njo v osebni kontakt, je zelo prijazna. Je tudi delavna, zato ne razume, da se nekaterim ne ljubi učiti. Priporočamo ji več samostojnosti pri odločitvah in delu.

MALA ŠOLA KREATIVNEGA PISANJA

Najhuje, kar se dogaja na SGNŠ, je to, da se nič ne dogaja. Vsi ste kot mesečniki - hodite v šolo in po šoli in domov - in to je tudi vse.

Rada bi vas prebudila kot pesnika, pisatelja ali dramatika. Ta živi v vsakem od vas, zmotno je prepričanje, da je status pisca le privilegij "srečne peščice". Vsakemu človeku okolje predstavlja izziv, na katerega mora, če hoče sploh obstajati, reagirati in ga sprejeti.

Saj ni vedno potrebno, da to, kar hočeš povedati, obešaš na veliki zvon; nikoli pa ne smeš svoje pesmi, romana, eseja ali drame skrivati pred javnostjo. To pomeni tvojo nezrelost, obenem pa se ne moreš niti razvijati, ker si svojemu delu zaprl pot do kritike, pohvale oziroma objektivnega pogleda nanj.

Umetniku v sebi ne smeš dovoliti spanja, prebuditi ga moraš v pravem trenutku. In povem vam, ta trenutek je sedaj! Povzemimo najprej, kaj počne pisatelj:

PISATELJ VIDI: *V tistem, kar vidimo vsi, vidi pisatelj tisto, česar ostali ne vidimo. V običajnem vidi nenavadno, v starih resnicah zna ugledati nove. Verjame tako, da ne verjame in uničuje, da bi zgradil znova.*

PISATELJ PIŠE: *Pisatelj je obseden z obliko, vendar mu le-ta ni prazna posoda, v katero bi vlival pomene. Zaveda se, da mora povedati kaj pomembnega. Pisatelj piše tako, da izbira.*

PISATELJ PIŠE ZNOVA: *Piše tako, da piše znova, da znova gleda in znova premisli. Zna neko stvar uničiti in zavreči, da lahko ustvari nekaj boljšega. Zaveda se, da je pisanje dožemanje novega, metoda odkrivanja in hkrati očiščenje, sinteza in zjasnitev.*

Ne recite: "Zakaj ravno jaz?" Spraševanje po vzrokih je zoprno in nehvaležno početje. Bodimo odrasli in si enkrat namesto vprašanja ZAKAJ (tako sprašujejo otroci) zastavimo vprašanje KAKO. Torej ne brezupnega: zakaj sploh pisati in čemu bo to pisanje, ampak: kako naj napišem tako, da bo dobro. Prav enostavno tudi to vprašanje ni, saj se pri pisateljskem delu ni mogoče ravnati po butalski metodi: glej, kako dela mojster, in ponavljaj za njim. Tvoje pisanje je enkratno, ker je pač tvoje, ker si TI vanj vložil svoje izkušnje, strahove, izpovedi, misli, občutke, del samega sebe. Nima smisla, da prepisuješ od drugih; s tem oropaš tistega, od katerega prepišeš, še bolj pa sebe.

V Ameriki vlada evforično prepričanje, da se je kreativnega pisanja mogoče naučiti na tečaju. Mi, trezni Evropejci, v to ne verjamemo tako trdno, je pa res, da se da s tako metodo odpraviti določene pomanjkljivosti v pisanju. Obstajajo tudi priročniki, ki vam nikakor ne morejo škoditi.

Vse te informacije najdete v knjigi Šola kreativnega pisanja, ki je izšla v zbirki ALEPH in je prva knjiga o kreativnem pisanju v slovenskem jeziku. Don't miss it!

IZVIR

*Glasilo Srednje gradbene in
naravoslovne šole*

Veno Pilon Ajdovščina

Številka: 1

Šolsko leto: 1990/91

Glavni urednik: Milka Furlan

Uredniški odbor: Valentina Plahuta

Bogdan Repič

Primož Praček

Vili Vrtovec

Tjaša Lovrekovič

Mateja Ceket

Petra Batagelj

Martina Kete

Bogdan Batič

Katja Željan

Tanja Kobal

Mei Sing Blažko

Valentina Rustja

Marko Pahor

Katarina Krapež

Danila Šimič

Andreja Likar

Bogdana Krajnik

Boris Troha

Milena Čehovin

Likovna oprema: Tjaša Lovrekovič

Valentina Žgur

Mentorica: Zdenka Blažko

Število izvodov: 200

Ajdovščina, februar 1991

